

ЕЛИЗАБЕТА ДОНЧЕВСКА - ЛУШИН

ЛУБ "БЛАГОЈ ЈАНКОВ-МУЧЕТО" СТРУМИЦА

СР 821

ДОНЧЕВСКА-ЛУШИН ЕЛИЗАБЕ

Невидливи облици

400000446

COBISS

едиција
Вавилонци

НЕВИДЛИВИ ОБЛИЦИ

НОВ
ВАВИЛОН

СОВРЕМЕНА МАКЕДОНСКА ПОЕЗИЈА

Едиција
ВАВИЛОНЦИ

Издавач
Здружение за книжевен развој
НОВ ВАВИЛОН, Битола

За издавачот
м-р Никола Илијовски

Рецензент
м-р Никола Илијовски

Уредник
Соња Змејкоска

Copyright © 2019 НОВ ВАВИЛОН

Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени или електронски медиуми без писмено одобрение на авторот и издавачот.

ЕЛИЗАБЕТА ДОНЧЕВСКА – ЛУШИН

НЕВИДЛИВИ ОБЛИЦИ

**НОВ ВАВИЛОН
Битола, 2019 година**

I

ОЛТАРИ

НАРЕЧНИЦИ

Синоќа се сетив на моето раѓање...
А ќе го заборавав,
да не бев ги слушнала наречниците...

Нивните гласови,
нит машки, нит женски
колнеа....

- Ќе копнее!
Копнежи ќе ја морат
и страсти ќе ја горат.
Илјадници мориња во душата
 ќе ѝ се прелеваат!
 Ветришта ќе ја креваат
 И виулици ќе ја носат!

- Вулкан во градите ќе носи,
 ќе ја пеплосува
и ќе ја воскреснува,
 ќе ја скаменува
и ќе ја омекнува!

- Коските ќе ѝ се раскоскуваат,
утробата ќе ѝ гори
месото ќе ѝ се дели...

- И пак крилјата ќе ги шири
Пеплосана, замрзната,
раскоскена,
во жена ќе се стори!

И оти ништо не разбирав
ги заборавив!
Се сетив дури кога заљубив.
И разбрав!

НЕВИДЛИВИ ОБЛИЦИ

Прво јас

ти ги отворам градите, меки и податни
и те вдишувам со мојот прв здив,
- Низ крв и плач!
И те мириснувам – за првпат,
- Преку бакнежот на една од твоите жени
во моментот кога ти дарува - уште една...

Потоа ти

целиот се распослуваш во мојата утроба!
И во коските,
во месото и
во крвта!
И почнуваш да ме обликуваш – однатре!

Најпрво следејќи ги природните линии на мојата душа,

започнуваш игра...
Водиш љубов со мене
како прв пат да допираш жена...
Гладен, жеден, ненаситен...
Ме обликуваш и ми шепотиш
волшебни зборови..
А јас, растам!

И станувам Кралица и Робинка!
А моето гладно, нечепнато тело
- Глина во твоите раце!

И тогаш, за првпат, лудо се вљубив во тебе...
Не знаев оти ќе е засекогаш...
Луда од љубов –
почнувам да чекорам врз тебе,
да трчам низ тебе,
- со крилја раширени како бродски едра
упатени кон непознати светови
полни со тајни во ноќта...
А ти го пушташ твојот ветер,
кој како виулица ме крева угоре...
И веќе не ја допирам земјата!
Лебдам метар над неа!
Другите остануваат долу...
се помали и помали....
Оти јас и ти имаме нешто
што тие го немаат.
Имаме тајна – наша!
Јас, лудо вљубена,
А ти...
Тебе ти е убаво!

И повторно си играш.
И пак ме обликуваш
- Сега надвор од природните линии на
мојата душа!
Сакаш да исцрташ некои други,
сосема нови – туѓи!
Ме раскоскуваш, ми го корнеш месото однатре!
Јас почнувам да напукувам....
Ти бездушно продолжуваш...
Повторно ги слушам твоите зборови,
сега изречени - зад мене!
Некогаш тивки, а понекогаш гласни

како надојдена вода...
Ме рануваш!
Љубиш други – силно,
како мене некогаш!
Пукам однатре...
Робинката се претвора во Бунтовничка –
ама пак, твоја!
Излегувам од границите на твоите облици....
И оковот што ми го ставаш на срцето,
решетките на очите,
синцирите на устата
и на рацете – ги кршам!
Менгемето од глава – го вадам!
Да не ме претвориш во кукла,
оти жена сум!
Без решетки, синцири и окови!
И сигурносната мрежа под мене – ја тргнувам!
И летнувам!

Сакам да се одметнам од тебе!
А не можам...

Оти ти започнуваш друга игра...
Си играш со мене
составувајќи ги илјадниците
расфрлени парчиња од мојата душа,
оставени насекаде низ твоето цврсто тело...
Ја подаваш твојата машка рака,
ја земаш мојата – растреперена
и заедно зачекоруваме низ твоите тајни одаи...
Во едната
- сè уште го чуваш мојот
прв бакнеж.

Во другата

- на средина си ја

врамил мојата прва љубовна солза.

А во третата

- си ги собрал сите мои насмевки!

И оние срамежливите

и оние, гласните, свонливи

- исполнети со животна радост!

И ги оставаш во мојата глава,

да ја параат тишината во темните ноќи!

По болката која ми ја задаваш

- повторно ме лечиш!

Ме воскреснуваш...

И пак сум твоја!

Предадена од сопствената љубов...

Ти простувам!

Ми простуваш!

И повторно,

под синилото на твоето небо,

во твојата земја

- ти ја оставам на чување

крвта на моите предци,

А во твојата цврста прегратка

- Рожбата, задоена од моите бели гради,

со која ја започнуваш истата игра

на обликување

со твојата

бесмртна и света душа!

И заедно продолжуваме во бескрајот...

МОЌ НАД МОЌИТЕ

Имам моќ - ноќите бессони да ти ги сторам,
а јас - те заспивам на градите.

Имам моќ - виулици во соништата да ти
пуштам
и со кошмари да те сотрам!
јас – лелеаво ветре ти носам, го виткам како
фустан
околу голото тело
и во сон ти го подарувам.

Имам моќ – насмевката да ти ја смрзнам
и растопувајќи ја, во болка да ја претворам!
А јас – болката ти ја земам и во срцето мое ја
стискам
Да не те боли... болката...

Имам моќ – во очите темнина да ти излеам,
бело-видело да не видиш!
А јас – со сила, широко ти ги отворам
и светлина ти ги појам!

Имам моќ – рацете да ти ги скаменам
и леб до уста да не допрат!
А јас - и глад и жед трпам,
додека во рацете твои риби и вино истурам!

Имам моќ – нозете, како фиданки да ти ги
искршам!
А јас – закована во место,

на твоите – моите ги додавам,
врвовите да ги искачиш... да не се измориш...

Имам моќ – плеките да ти ги натоварам
и од тешкиот товар, коска по коска, во крв и
пот да пука!

А јас – товарот - врз моите - го префрлам
и крила од Ангелите крадам,
и тебе ти ги заветувам!

Имам моќ – животот да ти го испијам,
како сон да го распрснам низ полињата...

А јас – љубејќи те,
нов живот ти раѓам
и те Воскреснувам!

БЕЗВРЕМИЕ

Не сум ти Светица
па на олтар да ме чуваш,
и времето безвременно -
крај мене да си минува....

Не сум Светица
па свеќи да ми палиш,
слики да ми бакнуваш и
вино, залудно да ми истураш!

Не сум ти Светица
па да ме молиш...
со склопени раце
и затворени очи!

Наместо на олтар,
на постела да ме легнуваш.
Времетекот од телото ми,
со врела пот да го сопираш!

А свеќите, запали ги- под кожата ми!
И сликите, искрши ги
и МЕНЕ
врами ме некаде
во месото ти!

Виното, со крвта - измешај ги!
Рацете - стегни ги околу снагата ми
- па јас да молам!
Очите. ..

НЕВИДЛИВИ ОБЛИЦИ

Очите силно отвори ги
И гледај ме - како ти се подавам!

Не сакам Светица да ти бидам!
Сакам Жена да сум ти...

ДИВИНА

Ќе ти дојдам како бела светлина
и сирова и сурова...
А ти распостели ја на креветот
белината

и извади го од неа
Златото на сончевината,
Синилото на вселената,
и впиј ги во зеленилото на твоите
Очи...

Ако умееш!
Ако умееш
да ја зауздаш пурпурната страст
распослана на твојот кревет
си ја припитомил Дивината...

ОЛТАРИ

Со свои раце, од твојот пехар
- со вино ме жеднееш!

Од мојата уста, на белиот фустан,
црвените капки отскокнуваат
и од врелината
- испаруваат!
Остануват траги, бледи ама длабоки
- бразди!
(Крв ли беше... се присекам - сепак е вино...)

Со свои раце, од твоите прсти,
со мед ме гладнееш!
Медот се лепи на меките усни
и тој се топи, растекува...
- Од врелината!
Со свои раце на олтар ме легнуваш...
Ме распослуваш како брачна
- нестрплива постела
и се вдомуваш во нејзината белина!
Се будам....
Сон било!

Не сум јас за олтари!!!

ЗАБОРАВ

- Доаѓам – ми вели и повторно го отвара
амбисот.

И чекам, не дишам, не постојам...

Чекам...

Ќе ја видам –

очите ќе ми се полнат како суво корито по
поплава-

и пак нема да се наполнат!

И ќе ми зборува, а јас...

јас ќе трпнам повторно,

оти зборовите и се разливаат

како бела светлина во темнината...

И ќе се смее,

– Боже, зошто си ѝ ја дал насмевката на
илјадници ангели – Човек сум!

И ќе ја бакнам

- и утробата ќе ми замириса на неа!

И ќе ја допрам (ќе ја допрам ли?)

– и исчезнувањето ќе започне....

Ќе ме допре – Боже, дај да ме допре,

оти нејзиниот допир

не застанува на кожата туку продира

до голото месо!

И ќе ја имам (или таа, ќе ме има)...

И ништо нема да остане од мене,

ќе испарам како капка роса на врело сонце,

ќе исчезнам како никогаш и да не сум бил...

АКО!

II

БЕЗВРЕМIE

ПЕПЕРУГИ

- Што ако наеднаш
секнат твоите милувања?
- Ништо... малку ќе те печи споменот
на моето тело во твоите раце...
Потоа ќе го бараш мирисот
на испотената страст
низ скришни ќошиња од твојата душа
(на почетокот постојано, после се поретко и
поретко.)

На крај, ќе си поплачеш уште малку
и ќе ти помине,
како на куче
ќе ти помине!

Оти и пеперугата ѝ тежи
на недопрената кожа.

ТРПНЕЊЕ

Еднаш, така
се распослав под твојата кожа
ти легнав врз
голото месо
и се растеков низ твоите вени...

А ти не ме ни сети!

Не сети
како ти спијам под кожата,
ти се насладувам од месото
и ти ја бранувам крвта!

Ме сети на излегување...

Оти не сакајќи,
ти ја разводенив крвта,
ти го раскинав месото
и ти ја распарав кожата...

Дури тогаш ме сети!

Ме сети
како отстоена крв,
жилаво месо и
рапава кожа!

Оти јас ти ја зовирав крвта,
ти го разигрував месото
и ти ја мазнев кожата!

Ме сети
како БОЛКА!

ВРЕМИЊА

Празнината умира од желба
- полнеж да е!

Студенилото, стуткано под ќебе
-глуми топлина.

А мразот
скришум се лизга
и полека, полека,
ќеифски се топи врз
нечија врела кожа...
Онака - од мерак!

Времиња...

СТРАВ

Го сокрив под бескрајното небо
Твоето голо тело,..
Твојата мазна испотена кожа
ја сокрив под мојата!
Никој да не усети како љубиш,
како милуваш..
Никој да не види како
се смееш - гледајќи ме. НИКОЈ!

Те сокрив од луѓето
и од месечината
и од свездите те сокрив..
Страв ми е..
страв ми е да не те видат
и тие да те посакаат,
па лудо
да се вљубат
и секоја ноќ да ја
минуваат со тебе

Страв ми е..
Оти црно ќе биде небото без нив.

РАСЧЕКОР

Синоќа како да го сетив звукот
на твојот чекор.
Срцето престана да чука,
наслушнува...

Слуша како ТВОЈОТ ЧЕКОР
- се втурнува
во нечиј друг расчекор
- не го препознава... туѓ... женски.

Уф, ми олесна!
Слушнав
пред да почнам
да ти се радувам.

РАЃАЊЕТО НА НОВИОТ ДЕН

Ај да се преправаме оти не се познаваме...
Ти полека ќе ми приоѓаш
со „онаа“ насмевка и
со желба во очите.

А јас ќе се преправам
оти тоа не е најубавата насмевка.
И уште повеќе
- ќе се преправам оти твојата желба
не е и моја...

И не преправајќи се
- ќе те изминам!

III

НЕВИДЕНА ЛЕСНОТИЈА НА ЗАМИНУВАЊЕТО

ЗАМИСЛЕН ТРОН

Не ми зборувај така,
ќе се воздигнам, еј!
И не ме гледај така
оти кралица на светот ќе станам!

Жена сум,
се воздигнувам,
се занесувам,
кралица на кралиците ќе сум!

И што ќе си ми ти
кога го имам светот - под мене,
на коленици!

... изморен од служење,
ќе си одиш!
Ќе ме оставиш на тронот
изграден од твоите очи,
од твојата уста и раце!

А јас ќе останам пуста на осамениот трон,
Кралица без поданици...

По некое време пак ќе те барам тебе,
Оти ќе ми се допадне на трон да сум!
Нека е и невидлив за другите,
скриен во твоите очи и твоето срце,
само трон да е!

НЕВИДЕНА ЛЕСНОТИЈА НА ЗАМИНУВАЊЕТО

Еден ден те изгубив
во јаловата толпа!
Во онаа во која меѓу милиони,
со леснотија
те наоѓав!

Те изгубив и во соништата...
Во оние во кои
солзите си ги пиевме,
очите си ги вадевме
и лудилото си го тоевме!

И од утробата те изгубив!
А празнината која остана да зјае,
ниту ја забележав,
ниту ја пополнив...

Изгледа најпрво
во срцето сум те изгубила...
Затоа...

АМБИС

Ја пружаш раката кон мене и ми велиш
„Дојди! Имам кревет голем, широк, кралски!
Има место за двајцата и за уште двајца
како нас.“

А не знаеш
оти јас ноќите ги минувам лугајќи!
Од една страна на креветот - во друга
и пак назад!
Од еден кош - во друг
и пак назад!

Не сум ти јас за кралски кревети,
оти ако ја пружиш раката кон мене
- не ќе можеш да ме пронајдеш!

Јас сум ти за мал, најмал кревет!
Еден од оние во кој
двајцата мораат цврсто да се прегрнат,
да се слеат еден во друг,
за да не паднат во некој гладен амбис
- барајќи се во ноќите!

* *

*

Одејќи си од тебе, ти вела
Не сум јас за кралски кревети
- лесно се губам во ноќите!

ЗАМРЕЖЕНОСТ

Во пајак ќе се претворам
и низ домата ќе ти се прошетам!

Обесен во некое коше
ќе те гледам, за да ти се изнагледам!

Ќе гледам како дишеш
додека спиеш,
и неосетно - ќе ти се спуштам
на градите...

Па и јас со нив ќе одам
горе-долу, долу-горе...
се додека не се зашеметам.

И под тушот ќе ти дојдам!
Цигара ќе си запалам
и очила ќе си ставам
- да не ослепам од
капките вода на твојата врела кожа!

И онака, од мерак,
само за да слушнам како врескаш
- ќе се разлазам
и како по дома,
ќе се прошетам насекаде низ тебе!
Од малиот прст на ногата - па нагоре...
Лека, полека, до устата и назад!

Ете, така – насекаде – од мерак!

А ти, ако сакаш
изгази го меракот под твоите нозе...
Сотри го!

Сотри го пајакот
замрежен во цврста пајажина,
која ти – со срма – му ја исплете!
Онака...

СОН НА ЈАВЕ

Ако ти влезам во сонот
и се прошетам малку низ него,
не ми се лути – ете таква сум, љубопитна!
Сакам да видам што има во туѓиот сон.
И не сум јас виновна,
што кога сирнувам на момент,
ти - чувствувајќи ме,
ме задржуваш внатре – во сонот.
Во оној, во кој сакав само да сирнам –
а не да го нарушам!

Ме задржуваш во сонот
и моето присуство го претвораш во копнеж...
Не ми се лути што набрзина излегувам.
Ти реков, сакам само да сирнам!
Вината е твоја
- што задржувајќи ме,
копнежот и мечтите ти станаа јаве!

МАСКА НА ДУШАТА

Се дотерувам,
се нагиздувам,
си ставам една кралска маска
на душата
и на излегување,
си се договарам!

Нема да зборувам.
Нема!

Ќе седнам,
ќе си ги прекрстам нозете
и ќе си молчам!

Ќе го гледам
низ долгите трепки,
и додека ми зборува
јас ќе си трепкам...

И кога ќе се наведне
за да ме бакне
ќе ја тргнам устата на страна
и ќе му го подметнам образот!

А на заминување,
само ќе му мавнам со раката.
Ама не со цела рака...
Не! Само од лактот,
онака, кралски!

Сè уште договарајќи се,
со кралската маска на душата
уште не седната
го слушам мојот глас!?

Зборува тивко...умилно,
па погласно...
вика, бара, се заканува!
Па пак тивко... моли, преде...

Си се погледнувам!
Де од едната,
Де од другата страна!

Јас ли сум?
Јас сум!

Се смеам
и плачам,
и пак се смеам!
Се исповедам ко на поп!

Нити трепкам
со долгите трепки,
ниту нозете сум ги прекрстила...
И наместо образот
устата ја подметнувам!

Остај!
Не ми е душата за маски!
Можеби следниот пат...

УБАВ МОЈ

Безобразно, гледајќи ме во очи
Ја креваш црвената чаша
и ми велиш „Да наздравимс убава моја!“

Да наздравиме!
Зошто?
За што ќе наздравиме?

За меракот твој
и лудоста моја?

За поките од копнеж изморени
и утрата мамурни?

За темнината во тебе
или гревот во мене?

Или пак за радоста на твоето одлучно
освојување
и тагата на моето колебливо подавање!

За што да наздравиме?
Не знам за тебе...

Ама јас гласно – уште на самиот почеток - ќе
наздравам, - за крајот!
А тивко - во мене - ќе ја кренам чашата за
разузданата страст
која ги полни соништата во осамената,
бела постела...

АВЕТ

Ако се вратам –
 а ќе се вратам!
Ќе се пеплосам ли од огнот во твоите очи
и гневот во твоето срце!
Ќе оладам ли од мразот во твоите вени
и незаборавот во твоето срце!

Ако се вратам –
 а ќе се вратам!
Ќе ме сардиса ли твоето непростување
и моето „прости“...
Ќе ме развее ли моето непостоење
во твоето битисување...
... ќе останам ли само црн авет кој и невидлив
 - гледа во твоите очи!

Ако се вратам –
 а ќе се вратам!
Ќе ме препознаеш ли
или и јас ќе се стаписам од мојата
непрепознатливост
во твојата болка...

Ако се вратам –
 а ќе се вратам!
Ќе се вратам –
пеплосан, замрзнат,
 сардисан црн,
 непрепознатлив авет,

само за да ја искорнам болката од тебе
и да ја направам своја!

Ќе се вратам
ќе го грабнам сонцето од небо
и светлина во срцето ќе ти насадам!

Оти
стоејќи простум под тебе,
аветски,
продолжувам да те сакам...

СТРУМА

Сега сум само **ИМЕ**,
Но еднаш одамна бев **ВОДА**
Прозирна, безбојна, неоформена,
Се формирав во **НЕГО**,
Добивав облик во **НЕГО**
И боја...
Еднаш одамна имав и коски
Се искршија...
Љубејќи го **НЕГО**.

СЕ СЕЌАВАШ ЛИ БЕЗИМЕН ВОЈНИКУ
На љубовта **МОЈА**
И омразата **ТВОЈА**.

- Додека јас ти зборував за љубов
- Во тебе татнеа барабаните на војната!

- Додека моите врели воздишки
ја параа црната тишина,
- Во тебе се задушуваа
Грлените крици на победата.

СЕ СЕЌАВАШ ЛИ БЕЗИМЕН ВОЈНИКУ
Ти се подадов од љубов,
а ти ме земаше од омраза.

Додека **ЈАС** – Љубејќи те,
ги втиснував заветите на љубов врз твоето тело,

ТИ – Љубејќи ме,
ги исцртуваше темните тунели по мојата кожа
да ги запомниш – кога ќе ме убиваш...

СЕ СЕЌАВАШ ЛИ?
Додека се препелкав
Притисната од твојата тежина,
Го предавав татко ми...
Љубејќи те тебе
заборавив дека сум ќерка,
оти ТИ ме направи – ЖЕНА.

ПОЧИВАШ ЛИ ВО МИР БЕЗИМЕН
ВОЈНИКУ?

Жени под Царевите кули
Ви ги подарив свездите
Ви го дадов и името
Но – простете ми
И проклетството – Да љубите!

СИТЕ МЕТАМОРФОЗИ НА ЕРОСОТ

(Кон книгата поезија „Невидливи облици“ од
Елизабета Дончевска – Лушин)

Невидливи облици е насловот на првото поетско остварување од поетесата Елизабета Дончевска – Лушин. Станува збор за авангардна еротска поезија искомпонирана од 22 песни кои се распределени во три поетски циклуси: *Олтари, Безвреме и Невидена леснотија на заминувањето*. Циклусите следствено сами по себе претставуваат: увертира, кулминација до конечна експлозија на женското битие сфатено како еротско - феминистички симбол *par excellence*.

Невидливи облици може да се толкува и како поетска книга – еротски факт, со кој не само што во целост се утврдува разузданата природа на страста, туку и се возвишува љубовта сфатена како метаморфоза на еротското суштествување и единствено будење на сите човечки сетила.

Поетесата има хедонистичко-судбински однос со песната. Од нејзината поетика на слободата никнуваат расадници на копнежот, љубовта и страста кои од стих во стих триумфираат над времето без дно! Таа пророчки како

женски поетски маг фрла ракавица во лицето на еросот и оттаму ги породува облиците на сите огнени желби што го опседнуваат човечкото битие. Материјалната страна на еросот се отелотворува во поетски „невидлив“ облик што зборува гласно со порочниот јазик на огнената љубов како единствена суштина, како најсилна вистина.

Поетесата од почетокот, од првата позната светлина ја осознала онтологијата на сопственото битие и причините за сите последици во кои ќе гори и согорува, ќе мори и опстојува.

„Синоќа се сетив на моето раѓање...
А ќе го забораев,
да не бев ги слушнала наречниците...

Нивните гласови,
нит машки, нит женски
колнеа...

- Ќе копнее!
Копнежи ќе ја морат
и страсти ќе ја горат.
Илјадници мориња во душата
 ќе ѝ се прелеваат!
Ветришта ќе ја креваат
И виулици ќе ја носат!“

Во првиот циклус *Олтари*, Дончевска – Лушин, ни дава извесно субјективно толкување и вреднување на себството, преку обликување на *природните линии на душата на поетот*.

Поетесата агресивно му пристапува на својот „спаринг партнер“ со кој му се насладува на заедничкото постоење, наспроти замислениот олтар што заканувачки гледа и немо посматра. Таа живее во сегашното време во делот од мигот што бавно изумира и ја признава само својата страст, вистина, глад и жед.

„Наместо на олтар,
на постела да ме легнуваш.
Времетекот од телото ми,
со врела пот да го сопираш!

А свеќите, запали ги- под кожата ми!
И сликите, искрши ги
и МЕНЕ
врами ме некаде
во месото ти!“

Во вториот циклус *Безвремие* поезијата добива димензија на навраќање и бегство, талкање и страхување, пред музата, пред вечната инспирација што е причина за постоење. Поетесата го доживува стравот како плима на љубовниот занес, како осека на сè она што било!

„Го сокрив под бескрајното небо
Твоето голо тело,..
Твојата мазна испотена кожа
ја сокрив под мојата!
Никој да не усети како љубиш,
како милуваш...
Никој да не види како
се смееш - гледајќи ме. НИКОЈ!“

Во третиот циклус *Невидена леснотија на заминувањето* доаѓаме до конечно буђење и наздравување на животот со пехарот на лудо-ста. Поетесата е мудра и повторно се раѓа од пепелта што некогаш оган била.

„За што да наздравиме?
Не знам за тебе...

Ама јас гласно – уште на самиот почеток - ќе
назвавам, - за крајот!
А тивко - во мене - ќе ја кренам чашата за
разузданата страст
која ги полни соништата во осамената,
бела постела...”

Овие три поетски циклуси ја дефинираат конечната замисла на поетесата обединета под насловот на *Невидливиот облик*, што претставува само оксиморон на сè она што е видно, гласно и сеснајно, на сè она што е апсолутна вистина и вечно талкање, на сè она што е вредно за опевање и копнење!

Елизабета Дончевска – Лушин е поет кој ја зажарува хартијата пред сеопштата рамнодушност на постоењето. Нејзината поетика е ослободена од бесполезни фрази и пренагласувања, од кич и илузија, таа е напишана за филозофски да се проникне во неа и разоткрие душата на поетот, а на тој начин да се продре и во самиот себе си, до најдлабоките копнежи на човечкиот ум.

Во оваа книга на двосмислен начин се судираат аполонскиот и дионизискиот принцип, хармонијата наспроти возвишеноста, редот наспроти опијанетоста, воздржаноста наспроти желбата. Поетесата го живее дионизиското со секој акорд што одекнува во оваа книга. Таа не преговара, туку се парничи, таа не се договара, туку се насладува. Како што и пишува Ниче во **„Раѓање на трагедијата“**: *дионизиската уметност сака да не убеди во вечната наслада на постоењето.*

Дончевска – Лушин го сведува и преведува дионизиското во онаа изворна есенцијална форма, прилагодено поетски на времето во кое битисува, ставајќи поетски печат во библијата на еросот. Оти еросот има безброј невидливи облици што допрва одново ќе се откриваат или создаваат, па книгата за еросот може да биде само поетска „библија“ пишувана од незнајни и знајни автори.

„И под тушот ќе ти дојдам!
Цигара ќе си запалам
и очила ќе си ставам
- да не ослепа од
капките вода на твојата врела кожа!“

Таа се идентификува, кажано со зборовите на Ниче: *со неизмерното празадоволство што постоиме и кога во дионизискиот занес ја*

*насетуваме неразорливоста и вечноста на таа
наслада.*

Иако поезијата што стои пред нас се одликува со прецизен стих и концизна поетска структура ослободена од одвишна нарација, многу лесно песните ќе можат да се доживуваат и како мини поетски раскази, бидејќи секоја од нив содржи изградена приказна, дијалог, причина, последица и прозаично дејство. Ова само го обогатува замислениот поетски концепт на Дончевска – Лушин, како *невидлив облик*, што силно ќе ја обликува, воздигнува и надразнува мислата читателска.

м-р Никола Илијовски

СОДРЖИНА

I ОЛТАРИ

НАРЕЧНИЦИ.....	7
ПЕВИДЛИВИ ОБЛИЦИ.....	9
МОЌ НАД МОЌИТЕ.....	13
БЕЗВРЕМИЕ.....	15
ДИВИНА.....	17
ОЛТАРИ.....	18
ЗАБОРАВ.....	19

II БЕЗВРЕМИЕ

ПЕПЕРУГИ.....	23
ТРИПЕЊЕ.....	24
ВРЕМИЊА.....	26
СТРАВ.....	27
РАСЧЕКОР.....	28
РАЃАЊЕТО НА НОВИОТ ДЕН.....	29

III НЕВИДЕНА ЛЕСНОТИЈА НА ЗАМИНУВАЊЕТО

ЗАМИСЛЕН ТРОН.....	33
НЕВИДЕНА ЛЕСНОТИЈА НА ЗАМИНУВАЊЕТО.....	34
АМБИС.....	35
ЗАМРЕЖЕНОСТ.....	36
СОН НА ЈАВЕ.....	38
МАСКА НА ДУШАТА.....	39
УБАВ МОЈ.....	41
АВЕТ.....	42
СТРУМА.....	44

Рецензија: „Сите метаморфози на еросот“ (м-р Никола Илијовски).....	47
--	----

Издавач

Здружение за книжевен развој
НОВ ВАВИЛОН, Битола
ул. „Студентска“ бр.9/9, Битола
е- mail:novvavilon@gmail.com
моб:075/764920

**Елизабета Дончевска - ЛУШИН
НЕВИДЛИВИ ОБЛИЦИ**

За издавачот

м-р Никола Илијовски

Уредник

Соња Змејкоска

Печати

„Ирис принт“ – Струга

Тираж

250

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент
Охридски", Скопје

821.163.3-1

ДОНЧЕВСКА-Лушин, Елизабета

Невидливи облици / Елизабета Дончевска-Лушин. -
Битола : Здружение за книжевен развој Нов Вавилон, 2019. -
54 стр. ; 21 см. –
(Современа македонска поезија. Едиција Вавилонци)

ISBN 978-608-4864-09-7

COBISS.MK-ID 110308362

поезија

Елизабета Дончевска - Лушин
НЕВИДЛИВИ ОБЛИЦИ

ЕЛИЗАБЕТА ДОНЧЕВСКА – ЛУШИН е родена во Струмица, 1967 година. Основно и средно образование завршила во својот роден град, а Филозофски факултет на Универзитетот „Св.Кирил и Методиј“ во Скопје. Во најголемиот дел од својата професионална кариера работи како училишен педагог.

Во 2005 година го издава својот прв роман „Зад виножитото“, кој како дебитанско дело истата таа година влегува во најтесниот круг за избор на роман на годината. Со расказот „Урбана игра“ е застапена во збирката раскази (раскази од женски авори) „Паралелен живот“. Учествоува на повеќе конкурси во државата и е носител на повеќе награди. Има издадено и неколку стручни трудови кои ја обработуваат темата образование и педагогија.

За делото „Невидливи облици“ е носител на Признание за афирмација на македонскиот јазик и литература од издавачот **НОВ ВАВИЛОН**, Битола
Живее и работи во Струмица.

„Невидливи облици“ може да се толкува и како поетска книга – еротски факт, со кој не само што во целост се утврдува разузданата природа на страста, туку и се возвишува љубовта сфатена како метаморфоза на еротското суштествување и единствено будење на сите човечки сетила. Поетесата има хедонистичко-судбински однос со песната. Од нејзината поетика на слободата никнуваат расадници на копнежот, љубовта и страста кои од стих во стих триумфираат над времето без дно! Таа пророчки како женски поетски маг фрла ракавица во лицето на еросот и оттаму ги породува обличите на сите огнени желби што го опседнуваат човечкото битие.

ISBN 9786084090970

НОВ ВАВИЛОН, Битола